

Tenerife

In de auto op weg naar Amsterdam zie ik een vrachtauto staan. Op de oplegger staat Lancaster met daarbij een Engels adres. Onmiddellijk voel ik aandrang om op reis te gaan naar Lancashire. Waarom eigenlijk? Wat trekt mij zo aan in het reizen? Jaren geleden dacht ik servicemonteur te worden zodat ik dikwijls in het vliegtuig kon stappen om waar ook ter wereld een apparaat te repareren. Eigenlijk vind ik het vooral heel prettig om in een onbekende omgeving rustig wat te kunnen wandelen. Om niet waakzaam te hoeven zijn is een veilige omgeving dan vanzelfsprekend belangrijk. Vandaar de gedachte aan een prachtige landschapstuin als Gresgarth Hall met de bloeiende hortensia's in vele tinten blauw en roze die ik in Engeland bezocht. Maar in plaats van een bezoekje aan Engeland staat over een paar dagen een kort vakantietripje naar Tenerife op het programma. Als het zover is ga ik met de bus naar de luchthaven. Het vliegtuig stijgt op en een kleine vier uur later land ik op Tenerife. Een taxi brengt mij naar mijn bestemming.

In het stadje Adeje, gelegen tegen een berghelling niet ver van de kust, staat een recent gerestaureerd huis, als onderdeel van een klein appartementenhotel, met een mooie poort die toegang biedt tot de receptie. Ik loop door deze poort weer naar buiten nadat ik mijn koffer binnen afgegeven heb. Ik wandel via de stoep van de weg een honderd meter steil naar boven. Bij restaurant Otelo ga ik naar binnen. Otelo staat lokaal bekend om de gegrilde kipgerechten met unieke kruidenmix. Het restaurant biedt een prachtig uitzicht op de Barranco del Infierno. Een smal pad leidt naar de hoogste waterval op Tenerife. Toegang tot de kloof is voorbehouden aan een beperkt aantal dagelijkse bezoekers. Je moet je via internet aanmelden. Het is een plek die al vele eeuwen

nagenoeg onveranderd is en uitnodigt om er naar terug te keren. Een mooie wandelroute. Na de lunch, die goed smaakt, wandel ik steil naar beneden, sla een paar keer links- en rechtsaf en bel aan bij de pastorie van de kerk. Matteo, de pastor, is een man van gemiddelde lengte met een blozend gezicht en vriendelijke trekken. Hij is al jaren een goede vriend van me. Een zeer belezen man. Hij denkt dat God beperkt is in wat hij kan doen. Niet echt een gelovige in de almachtige God. Maar wel heel begaan met het wel en wee van zijn parochianen. Het is midden op de dag en behoorlijk warm in het stadje. Hij doet de deur voor me open en we lopen door de pastorie naar de fraaie tuin waar een uitnodigend zitje staat. Ik ga zitten terwijl Matteo naar binnen gaat om te zorgen voor de thee. Het is een heerlijke plek onder de bomen met een bladerdak die de warme middagzon afdoende filtert. Ik heb een prachtig uitzicht over de vallei. Een verkoelend briesje zorgt voor een extra aangename sfeer. Matteo komt met thee en glazen, gaat zitten en vraagt me naar mijn avonturen sinds ik hem de laatste keer ontmoet heb. Ik vertel over een lastige opdracht in Schotland waar ik nog steeds mee bezig ben. Gelukkig lopen de meeste van mijn klussen tot nu toe goed af en is mijn teammanager in Versailles zeer tevreden. Ik ben werkzaam als veldwerker bij Family Aide, een hulporganisatie van de buitencategorie die kleinschalige hulp verleent aan personen die het aan ons vragen. Dat doen we over de hele wereld.

‘Ja’, zegt Matteo, ‘ook bij ons in Adeje speelt het nodige, natuurlijk op dorpsniveau. Helaas neemt het vertrouwen in kerkelijke instanties af, wat mijn bemoeienis met de mensen er niet makkelijker op maakt.’

Zoals gezegd ken ik Matteo al vele jaren, sinds zijn tijd in Madrid waar hij naast pastor ook de vertegenwoordiger van Family Aide in Spanje was. Ik zoek hem regelmatig op. Adeje bevalt mij uitstekend en ik denk

erover om hier na mijn pensioen te gaan wonen. Een heerlijk klimaat voor een liefhebber van zon en warmte.

Matteo gaat verder: 'Ik wil kort wat met je te delen voordat je van je vakantie gaat genieten. Over een aantal maanden zul je in contact komen met de Oostenrijker Markus Hofer. Een jongeman van wie verwacht wordt dat hij veel voor onze hulporganisatie gaat betekenen. Ik heb begrepen dat onze directie bezorgd is over de toekomst. Ze denken dat de grote crises in de wereld ons bedrijf kwetsbaar maakt. Misschien dat Hofer deel is van een plan om ons veilig door de komende jaren heen te helpen.'

'Kwetsbaar? Onze sterke organisatie? In de buitendienst heb ik daar niets van meegekregen.'

'Zet het even uit je hoofd. Als pastor heb ik zelf ook een verzoekje aan je voordat je aan je welverdiende vakantie gaat beginnen. In ons stadje woont de weduwe Vera Sanches. Zij herstelt van een forse operatie en is nu niet in staat om haar moestuin bij te houden. Een stukje bij haar vandaan woont Diego Torres die genoeg tijd heeft om haar te helpen. Hij heeft bovendien jaren een eigen moestuin gehad. Maar het is een wat stugge man, zijn eerste woord is 'nee' als je hem iets vraagt. Hij heeft mij al iets te vaak gezien en doet de deur niet meer voor me open. Zou jij hem willen bezoeken en hem vragen om de weduwe met de moestuin een tijdje te helpen? Zeg maar dat ik je gevraagd heb het te doen.'

'Ik zal dat morgenochtend oppakken. Maar nu stap ik op om mijn koffer uit te pakken in het hotel.'

Na herhaling van mijn wandeling maar nu omhoog, check ik in bij de receptie van het appartementenhotel.

'Heeft u gereserveerd?'

'Zeker, u kunt mij vinden onder de naam Vincent Cantot.'

Na het invullen van het verblijfsformulier ga ik naar mijn kamer. Ik zet het raam open, en het prachtige gezang van een merel weerkaatst mooi versterkt tegen de hoge buitenmuren aan de overkant. Er komt zelfs een tweede merel meedoen. Prachtige klanken. Merels maken de wereld mooier. Eigenlijk zijn het echte operazangers. De volgende ochtend loop ik naar het huis van Diego Torres. Ik bel aan en wacht geduldig tot de deur opengaat.

‘Goedemorgen meneer Torres, pastor Matteo stuurt me met een verzoek. Het gaat om de weduwe Sanches. Zij is vanwege herstel na een operatie momenteel niet in staat om haar moestuin op orde te houden. Zou u een paar keer daarmee aan de gang willen gaan?’

‘Waarom zou ik dat doen?’

Ik kijk hem indringend aan en zeg: ‘Beste Diego, gebeurt het dikwijls dat je zo’n vraag krijgt?’

‘Nee, soms vraagt iemand mij de weg maar verder niet. En zeker niet om ergens een tuin te doen.’

‘Goed, goed, daarom hoop ik dat je de moestuin van de weduwe onderhanden neemt. Help uw naasten.’

‘Reken er maar niet op.’

‘Tot ziens, Diego’, en ik loop van zijn deur weg. Hij gooit hem met een klap dicht en laat een paar dagen niet van zich horen. De oude brombeer herinnert zich dat de weduwe hem jaren geleden een tijdje met boodschappen doen heeft geholpen en besluit om haar moestuin aan te pakken. Ik neem na de ontmoeting met Diego de bus van Adeje naar Costa Adeje en wandel langs de oceaan in een uur naar het dorpje la Caleta waar ik restaurant Celso binnenstap en als lunch gegrilde verse witvis bestel. Ik geniet op het terras van het uitzicht op de zonovergoten kalme blauwe oceaan. Het is mijn favoriete visrestaurant met een bediening zonder flauwekul en vers gevangen vis. Na de lunch loop ik

terug naar Costa Adeje, langs de schaduwkant van de straten en geniet van de rust en de kalme vriendelijke uitstraling van de huizen. Heerlijk om even niemand tegen te komen. In mijn begintijd bij Family Aide ben ik hier een keer verrast door een zakkenroller die het voor elkaar kreeg om mijn portemonnee met 40 euro te rollen. Wat was ik naïef in die periode. Niet meer aan denken, heb ik van geleerd. Het is vandaag zo'n verstilde namiddag waarbij het lopen aan de schaduwkant van de weg met een briesje in de rug je een heerlijk relaxed gevoel geeft. Het uur in de middag waarop de tijd lijkt stil te staan. Ik denk terug aan mijn laatste bezoek aan de sportschool in Amsterdam. Ik train daar al jaren de Japanse verdedigingssport aikido met lichte tegenzin. Het is noodzakelijk voor mijn werk. Het is vooral een 'ontwijkingsport' waarbij je de kracht van de tegenstander omzet in je eigen voordeel. Ik ben slank en niet krachtig gespierd, wel met mijn 1.85 tamelijk lang en moet het vooral hebben van het op een handige manier ontwijken van de slagkracht van een eventuele aanvaller. Daarnaast is het natuurlijk belangrijk agressie zoveel mogelijk zien te vermijden. Mijn werk is het bijstaan van mensen in soms moeilijke omstandigheden waarbij door stress impulsief geweld zich opeens op mij kan richten. Vandaar de periodieke omgaan-met-agressie-training en de verdedigingssport. Ik ga op een bankje op de boulevard langs de oceaan zitten en mijmer geruime tijd over van alles voordat ik na een hapje in een restaurant terugkeer met de bus naar mijn hotelkamer in Adeje. Tenerife blijft voor mij een heel aangename omgeving met in het zuiden bijna altijd een aangenaam warme temperatuur. Met kleine variaties herhaalt dit vakantiepatroon zich de volgende vier dagen. Het is jammer dat Frankrijk als volgende bestemming op het programma staat. Ik heb nog helemaal geen zin om weer aan het werk te gaan. Voordat ik Tenerife verlaat, drink ik nog even

koffie bij Matteo om hem te groeten en te melden dat ik over een paar maanden hoop terug te keren en dat we dan weer kunnen bijpraten. Hij laat mij uit met de woorden: ‘Hou je taai, Vincent, blijf mild naar de mens kijken en tot spoedig.’ Ik maak een kleine buiging en verdwijnt.

Parijs

Ik vertrek via de luchthaven naar Parijs en vandaar reis ik door naar Versailles. Daar aangekomen loop ik via de Rue du Maréchal Foch naar Le Cheval Rouge waar ik incheck. Het is een klein wat verouderd hotel maar het heeft een aangename binnenplaats met een zitje in de zon tussen de rozenstruiken. De volgende ochtend na het ontbijt verlaat ik het hotel in Versailles en ik neem de trein en metro naar een straat in Parijs. Ik klim de trap op naar de 7de verdieping van het appartementencomplex waar ik moet zijn en bel aan. Een verhit uitzierende boom van een kerel doet open.

‘Wat moet je van me?’

Ik zeg dat ik voor de hulporganisatie Family Aide werk en dat er een bericht van zijn vriendin is binnengekomen met de vraag om langs te komen.

‘O ja slome zak, hoe haal je het in je bolle kop om je met ons te bemoeien?’

Hij haalt uit met zijn vuist om mij midden in het gezicht te slaan, ik ontwijk hem, hij beweegt naar voren, struikelt over mijn voet en valt ongelukkig de trap af. Ik loop hem achterna, buig mij over hem heen en zie dat zijn nek waarschijnlijk gebroken is. Reanimatie helpt niet meer, hij is morsdood, waarna ik 001 en de recherche bel met een korte uitleg. Ik loop weer naar boven waar de deur van het appartement nog openstaat.

Binnen loop ik naar de woonkamer waar een vrouw niet relaxed op de grond ligt. Ze is bij bewustzijn maar tamelijk verward, niet echt aanspreekbaar. Ik loop naar het keukentje, maak een handdoek nat, geef het haar en ze veegt wat bloed uit haar gezicht terwijl ik probeer wat geruststellende woorden te zeggen. Ambulance en politie verschijnen na korte tijd en de vrouw wordt opgevangen door een politieagente. De rechercheur van de Franse politie vraagt naar mijn papieren en ziet dat ik werkzaam ben bij een hem bekende internationale hulporganisatie. Ik leg hem het gebeuren uit en het verloop van het ongeluk. Hij belt met zijn chef en krijgt te horen dat ik later op het politiebureau langs moet komen om een verklaring af te leggen. Ik verlaat het appartement en informeer Family Aide voordat ik naar het politiebureau ga. In de gang van het politiebureau kom ik de vrouw uit het appartement tegen. Ik vertel haar, die zich voorstelt als Eva Bonnet, dat ik haar zo snel mogelijk zal bellen om een afspraak voor een intake bij onze hulporganisatie te maken. Ze lijkt nog in shock maar herinnert zich mij wel. De volgende dag bel ik Eva Bonnet en geef haar de voorgestelde dag en tijd van haar intake bij onze organisatie in Versailles door. Ze vraagt of ik nog wat na kan praten op haar adres. Ik ga weer met trein en metro op pad en bereik haar appartement. Eva doet open en gaat mij voor naar de woonkamer waar niets meer te zien is van de hectiek van gisteren. Na het verdriet van gisteren, heeft ze zich herpakt en ze maakt indruk als elegante verschijning met een motiefrijke zomerse plooirok en een licht geeloranje blouse daarboven. Ik schat haar eind veertig wat ikzelf ook ben.

‘Ik had nooit verwacht dat Family Aide zo snel op mijn noodkreet zou reageren’, zegt ze. ‘Ik was ten einde raad en vond jullie telefoonnummer op het kaartje in mijn portemonnee. Wat een nachtmerrie. Gisteren is nog iemand van jullie organisatie gekomen om mij te helpen het